

# כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי  
גלין מס' 151 / פרשת פקודי תשפ"ה

עיצוב ייחודי  
להדפסה חסכונית  
מומלץ להדפיס  
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'  
רבי יהודה מאיר שפירא  
ב"ד יעקב שמשון מלובלין זי"ע  
אשר נפטר ללא זש"ק

## סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף צט.

"המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא"

מילים אלו המופיעות בגמרתנו השבוע ממחישות יותר מכל את חומרת עוון ביושו של אדם ובפרט לעיני רבים. במקומות אחרים הדבר אף מתואר כשפיכות דמים

מגדולי דורו היה רבה הראשי של טורקיה, חכם יצחק בכר דוד. בן דורו ה'נודע ביהודה' מתארה באחת מתשובותיו בשמונה שורות של תארים! באחד הימים הוצרך לנסוע מחוץ לעיר לחתונת בנו של אחד מקרוביו. העגלון נסע בעצלתים, והרב שחשש מאיחור פלט לעברו כמה מילים חריפות כדי לזרוז. ברדתו מהעגלה הבין הרב שהאיש נפגע, הרב ביקש את סליחתו, והאיש סרב למחול, התחנן בפניו ואף הציע לו סכום גדול, והלה לא נעתר. "ואם אתן לך מחצית מהעולם הבא שלי?" תהה הרב; "אסכים!" קפץ העגלון על המציאה, והרב על אתר הוציא קלף וקסת וחתם לו על שטר המעביר לעגלון מחצית משכרו בעולם הבא. "עד כדי כך? להפסיד מחצית מהגן עדן שלך?!" - שאלוהו תלמידיו, והרב הסביר בשלווה: "לא הפסדתי מאומה! לפני שהאיש מחל לי לא הייתי זכאי כלל לעולם הבא, שהרי הלבנתי פניו ברבים, ובעסקה שעשיתי זכיתי בחציה, האין זה שווה?!"

איך זה קשור אלינו?

המסר ברור: לא מלבינים פניו של אדם, לא מהמרים על החלק לעולם הבא

## יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף צח:

"אלוקיו יורנו"

בגמרא השבוע מתואר: "חזרו בתשובה!" - פונה הנביא לעם ישראל; "איננו יכולים", מצטדקים הם, "יצר הרע שולט בנו"; "כפו את היצר!" - מורה הנביא, ועם ישראל משיב: "אלוקיו יורנו", כלומר: יעזור לנו לנצחו

זוהי התביעה על האדם; גם אם אתה חש שאין בכוחך לנצח את היצר, אין זה פוטר אותך מלהתפלל על כך, אם תתפלל תיושע

הרב פינקוס נשא על כך את משלו:

בדיוק בלילה הראשון בו הופקד ד"ר סקול, שזה לא מכבר קיבל את רישיונו לעסוק כרופא, כאחראי משמרת במחלקת טיפול נמרץ, החלו כמה מכשירים לצפצף בבת אחת, הרופא המסור התרוצץ מחולה למשנהו, לאחד העלה את רמת החמצן, לשני את מינון התרופה, ובשלישי ביצע החייאה... אלא שקצב האירועים גבר על יכולותיו, ולמרבה הצער אחד מהחולים נפטר. הוא נדהם כשלמחרת נקרא לפני הנהלת בית החולים לשימוע קודם פיטוריו; "עשיתי את כל שביכולתי, ומעבר לכך", התקומם הרופא, "איך אתם רוצים שרופא יחיד ישתלט על קטטורופה שכזו?"; "דווקא משום כך אתה אשם", השיבו לו, "אם ראית שאינך מסוגל לבדך, היה עליך להזעיק עזרה, נכשלת בכך שלא קראת לעזרה"

והנמשל: אכן, האדם אינו אלא אדם, אך דווקא משום כך הוא נתבע, היה עליו לקרוא לבורא שיושיענו מהניסיונות

איך זה קשור אלינו?

הניסיון 'גדול עלינו'? בורא עולם גדול עוד יותר... נתפלל לפניו, והוא יעזרנו

## ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף צו.

"גדולה לגימור"

הגמרא השבוע מאריכה להסביר את חשיבות הדאגה למזון לעובדי אורח, ואת חומרת ההימנעות ממנה, וביארה שלפיכך עמון ומואב שלא קידמו את פני עם ישראל בלחם ובמים, לעולם לא יבואו בקהל ה'!

עם ישראל במדבר; לחמם יורד מן השמים, מימיהם נובעים מבארה של מרים, לשם מה הם זקוקים ללחם והמים של עמון ומואב?? המפרשים למדו מכאן שיותר ממה שעובר האורח זקוק למזון כדי להשביע את רעבונו, זקוק הוא לכך בשביל תחושת הכבוד שחסרה לו בהיותו בדרך, אם 'רואים אותו', משמע שהוא קיים, שהוא ראוי

"משתוקק לראותך בשמחתי, אשמח אם תתאמץ להגיע"; מאיר, אברך צעיר, התבונן במילים שנרשמו בשולי ההזמנה, ולא הצליח להיזכר בקשר בינו לבין החתן. בליל החתונה נכנס נבוך לאולם, ולמראהו זינק החתן ממקומו, חיבקו והזכיר לו: "נער לונדוני צעיר הייתי כשנכנסתי לשיבת הענק 'פוניבו'". בשל המנטליות והשפה השונה התקשיתי להשתלב בחברה, חשתי כמו אבק... גמרתי אומר בליבי לעזוב את הישיבה, אלא שבדיוק באותו יום ניגשת אלי, ותוך כדי שסידרת את צווארון חליפתי שהזדקר כלפי מעלה, לחשת לי בחיוך: "תלמיד חכם עליו להראות מכובד". המילים החמות היו לי כמים קרים על נפש עייפה, בזכותן נשאיתי בישיבה, ומכוחן אני נישא הלילה כבן תורה!" סיים בהתרגשות

איך זה קשור אלינו?

יחס לחבר הביישן, לשכן הגלמוד, זו חובה אנושית בסיסית.